

Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof, en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus; 1 Petrus 1 vers 7.

Geliefde lezer, weet u hoe goud beproefd wordt? Men maakt een kras van bijv. een gouden sieraad op een zwarte leisteek, en men strijkt er een weinig salpeterzuur overheen. Al wat geen goud is verkwijnt onder het bijtende zuur, maar echt goud blijft staan en is duidelijk zichtbaar tegenover de achtergrond van de zwarte toetssteen. En daarbij, hoe hoger het karaat (goudgehalte) hoe zwaarder het zuur waarmee het beproefd wordt. Ik heb dat nooit geweten, en ben daar feitelijk pas achter gekomen. Ik verwonderde mij toen ik daar voor mezelf een geestelijke toepassing op mocht maken. Want, al diegenen die overkleed zijn geworden met het goud van de gerechtigheid en heiligheid van Jezus Christus, uit vrije genade om niet, krijgen in hun leven weleens een weinig zuur over zich heen waardoor ze scherpelijk beproefd worden. Zo niet, dan heb ge te vrezen een bastaard te zijn. Ook hierin is het beslist geen onwaarheid, dat hoe meer genade men ontvangen heeft hoe dieper de geloofsbeproevingen. Maar zegt iemand, genade is toch genade? Wat ik bedoel met 'hoe meer genade', dat is hoe meer men geoefend is geworden in de wegen des Heeren, c.q. in het leven der genade, hoe meer men van God geleerd heeft in de weg van zielslouteringen en beproevingen. Door welk zuur is Job in zijn leven niet beproefd geworden...?? Wanneer wij de goede uitkomst weten, dan gaat het allemaal wel. Maar besef dit goed, namelijk dat wanneer we bij voorbaat de uitkomst al weten, er geen sprake van beproeving is. De Heere kan ons een belofte schenken, hetgeen we door het geloof mogen ontvangen, waarna Hij bij tijden weleens Zijn liefelijk Aangezicht komt te verbergen en enig zuur over ons geschonken geloof brengt, zodat openbaar komt of het een waar geloof is of een schijn geloof. Ik doel hier dus niet op de beloftenissen waardoor een ziel door de toepassing des Geestes wordt bevrijd en wordt overgezet van de heerschappij der wet naar de heerschappij der genade Christi. Met name de godzalige Job mocht roemen in zijn verdrukkingen, zeggende: "Maar ik weet, mijn Verlosser leeft...!!" De Heere Jezus zegt in Lukas 8 vers 13 van het tijdgeloof bijvoorbeeld het volgende: "En die op de steenrots bezaaid worden, zijn dezen, die, wanneer zij het gehoord hebben, het Woord met vreugde ontvangen; en dezen hebben geen wortel, die maar voor een tijd geloven, en in den tijd der verzoeking wijken zij af." Hoe komt het dan dat dit geloof afwijkt en wanneer de verdrukking en vervolgingen komen terstond geërgerd wordt...?? Omdat de wortel der zaak (Matth. 13 vers 20-21) in hen niet gevonden wordt, lezer. Ze zijn nooit recht afgesneden van de oude wortel in Adam, om in de Tweede Adam te worden ingelijfd. En waar dit nooit is geschiedt, daar woont de Geest (van Christus) der aanneming tot kinderen niet in hun harten, die de ware vruchten van het zaligmakende geloof uitwerkt. Dat zijn de vruchten van: liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, lijdzaamheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Dat is de inhoud van het geloof in Jezus Christus, die voortvloeien uit de vergeving der zonden en vanuit de vrede met God door mijn lieve Heere Jezus Christus. Dit is het goud waardoor zij overkleed zijn geworden dat niet verkwijnt wanneer het een weinig beproefd wordt. Hoe hebben de apostelen en de martelaren destijds geen Gode lofzangen gezonden toen zij verdrukt werden? De geloofsbeproevingen zijn wel vleeskruisigend, lezer. En een kruis dat gijn pijn doet, is beslist geen kruis! We kunnen onszelf natuurlijk wel een kruis aanpraten, waaronder we ogenschijnlijk gebukt gaan. Maar het zal er maar op aan komen of dat we onze eigen

schouders hebben opgemeten, of dat God ze heeft opgemeten. Dat kan een verschil tussen hemel en hel zijn, lezer. Is onze zaligheid dan in ons kruis gelegen? Welnee, en toch is er geen waar geloof zonder kruis. Gods volk zijn deze kruiswegen even vijandig als de wereld en godsdienst, met een uitzondering dat God hen vernederd en bij tijden vertederd om dit kruis gewillig te dragen. Geliefde lezer, bent u verenigd geworden met de Heere Jezus Christus door een waar zalmakend geloof...?? Hoe kan ik dit weten, schrijver? Het zuiverste kenmerk van de vroegst geschonken genade is de vrede met God en een blijdschap hebben in God die alle verstand te boven gaat. Daar is een zondaar zichzelf verloren en zijn z'n zonden begraven in de kruisdood en het graf van Christus. Daar is de oorzaak van zijn doodstaat geheel weggenomen en kan het graf hem niet meer gevangen houden, en mag hij/zij opstaan door het geloof in Hem tot een nieuw leven. Daar weet ieder kind Gods van, want dat is in geen hoek geschiedt, lezer. Het is wat anders, wanneer zij het door pure onkunde niet verstaan de dingen die geschied zijn. Daartoe moet God telkens nader licht over ontvangen genade schenken. Er zijn ook kinderen Gods die het er niet voor durven houden, vanwege dat wanneer zij op zichzelf zien die zaak te groot en te hoog achten. Dat is geen verachting van de genade Gods in Christus, want deze zielen hebben die vrede en blijdschap ook gekend, zij hebben voor een tijd in dit hemelse wonder gelopen, maar zijn door de aanvallen des satans en van het ongeloof en de duivelse vertwijfelingen hun vrijmoedigheid en gevoelige vrijheden verloren. Dit kan men zelfs verliezen door verkeerde onderwijzingen, denk eens aan de Galaten. Maak u geen zorgen over deze zielen, want daar zorgt God Zelf wel voor, lezer. Wanneer u zelf genade mag kennen, probeer hen dan te versterken in het geloof wanneer ge eens bekeerd zult zijn. Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden, Jes. 40:1-2. God mocht er op Zijn tijd en wonderlijke wijze eens in mede willen komen.

Anderzijds is er ook schijngoud wat ogenschijnlijk zeer fraai is, ja zelfs een gestaltenis van godzaligheid kan vertonen, de reine klederen van een dwaze maagd met een verrot hart. Hoe kwam dit niet openbaar bij Judas Iskariot. Drie jaren heeft hij alles verdragen, maar toen Christus Zijn lijden en sterven begon aan te kondigen, bracht God een weinig zuur over zijn toekomstverwachtingen. Daar ging zijn ministerschap, daar ging zijn macht en aanzien waarvan hij zolang gedroomd had. Door dit zuur van Gods beproeving kwam hij spoedig openbaar als een verrader des Heeren. De andere discipelen verstonden Zijn lijdensweg en stervensweg ook wel niet, ook van hen staat geschreven dat zij aan Hem geërgerd werden. Niet aan Zijn Persoon, maar aan de weg die Hij moest gaan. Bij Petrus was het zwakheid, maar bij Judas was het de duivelse haat tegen Zijn Persoon waardoor hij besloot Hem moedwillig en opzettelijk te verraden. Hoe heeft Judas zich niet geërgerd toen Christus gezalfd werd met zeer dure en kostelijke zalf als een voorbereiding op Zijn begrafenis. Weet u waarom? Omdat de verbrijzelende liefde Gods nooit in het hart van Judas werd uitgestort, Rom. 5:5. Deze liefde Christi waar Salomo in zijn hooglied zo hoog van opgeeft, is de vervulling van Gods heilige wet (Rom. 13:10). Deze liefde doet God liefhebben boven alles, en onze naasten als onszelf. Deze liefde doet roemen in de verdrukkingen, en deze liefde doet hopen op het eeuwige leven op goede gronden, Rom. 5:3-4. Deze liefde schreeuwt tot God in deze verdrukkingen: 'Heere, wanneer komt die dag,

dat ik bij U wezen mag?' Deze liefde doet slecht van zichzelf spreken en enkel goed van God. Deze liefde denkt geen kwaad, want de liefde gelooft alle dingen (1 Kor. 13).

Mijn geliefde lezer, waar hoort u bij? Bent u al eens beproefd met het zuur van enige tegenheden? En hoe was u daaronder? Stond u toen ook met gebalde vuisten opgeheven naar de hemel...?? Dit heb wel van meerdere kinderen Gods gelezen. Maar wat ik toen ook las was, dat God Zijn liefde in hun harten uitstortte waardoor ze het eens werden met God en smeekten of God Zijn hand wilden leggen op de mond van hun opstandige vlees. Hoe ging dat bij u, toen u beproefd werd, lezer? Het zal er maar op aan komen. Spreek maar niet te snel voor uw beurt. Anderzijds wenste ik wel dat de waarlijk beproefden eens meer hun stemmen als bazuin verhieven, om anderen te onderwijzen in en door welke wegen God hen deed opwassen in en door het geloof in Jezus Christus. Want het is zo stil, je hoort zo weinig meer Gods lof vertellen. Nogmaals lezer, bij wie hoort u? Vreest u nooit schijngoud te zijn? Weegt het gewicht van de eeuwigheid dan nooit eens op uw onsterfelijke ziel. We zijn hier op aarde maar op voorbereiding voor een nimmereindigende eeuwigheid. Het vat zal hier op aarde uitgeven wat het in zich heeft. Als we vol zijn van de wereld en al haar begeerlijkheden, dan zal onze mond daarvan overlopen. Meestentijds zonder dat we daar zelf erg in hebben. Want de wereld heeft het hare lief. Maar wie een vriend is van deze wereld, is een vijand Gods genaamd. Nu moet u uit eigen kracht niet de wereld gaan proberen te haten, zolang u van het drek dezer wereld nog niet schoon gewassen bent, c.q. zolang God de dood over uw diensthuis nog niet heeft gebracht. Want het zal u niet baten. In uzelf hebt u namelijk geen kracht om deze wereld en de zonden te overwinnen. Gods volk in zichzelf ook niet, maar hen is het volbrachte werk van Christus toegerekend geworden. Zij leven op kosten van Zijn aangebrachte en toegerekende gerechtigheid en heiligheid. Naar hun vernieuwde deel in Christus hebben zij een lust om Gods wil te doen, die verklaard ligt in Zijn heilige wet. Deze wet wordt hen een liefdedienst. In deze liefde is vrijheid en geen dwang en vervloeking meer, lezer. Deze liefde kan niet zondigen omdat het uit God is. Het heeft lief wat God liefheeft, en het haat wat God haat. Maar naar hun oude vleselijke natuur zijn ze nog onder de vloek der wet, die hen beteugelt en tot Christus tuchtigt. Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde. Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik, Rom. 7:14-15. Zie daar het leven van Gods volk, lezer.

Nog een enkele schrede, lief kind des Heeren. Nog maar een poosje, en dan zullen de wormen uw zondige vlees doorgraven, en zult gij voor eeuwig bij den Heere mogen zijn. Wees dan verheugd en verblijd wanneer uw Vader u bij tijden kastijd en tuchtigt, want bij een iegelijk die Hij liefheeft brengt Hij het zuur der beproevingen. Verblijdt u in de hoop. Zijt geduldig in de verdrukking. Volhardt in het gebed (Rom. 12:12). Bidt voor hen die u verdrukken, want zij weten meestentijds niet wat ze doen. Vergeldt niemand kwaad voor kwaad, dat heeft Christus op aarde ook nooit gedaan. Dat komt straks. Weet toch dat God zeer machtig is om zelfs uw vervolgers te bekeren. Denk eens aan Saulus van Tarsen die het zuur der vervolgingen en der beproevingen over Gods volk bracht. God bracht ook deze blinde Saulus tot waarachtige bekering, waarna hem het zuur der vervolging om Christus wille ook niet bespaard is gebleven. Hoor hem eens lofpsalmen zingen met Silas in de gevangenis, met hun benen in de stok nadat hun ruggen eerst open gegeseld werden.

Geliefde lezer, hoe zal het u en mij vergaan wanneer God ons geloof zal gaan beproeven? Zal uw geloof dan ook verkwijnen, of zult u in de kracht Gods staande mogen blijven...?!

Ik zal proberen aan te geven wat beproeving in ons aardse leven kan zijn. Ik heb de tweede wereldoorlog niet meegemaakt, maar er wel veel van gezien en gelezen. Ten tijde van de Duitse bezetting had je drie soorten mensen. Er waren volksverraders, er waren stille zwijgers en toekijkers, en er waren mensen die de ongerechtigheid niet konden verdragen. Niet allen werden evenveel op de proef gesteld. De meesten gingen de beproevingen uit de weg, doch anderen schroomden niet om te helpen wanneer dit op hun pad kwam. Dat waren bijvoorbeeld sommige boeren met een ruim hart jegens hun naasten die schier geen eten meer hadden, of barmhartige mensen die gevraagd werden om Joden te verbergen. Deze mensen schroomden niet en boden hulp waar ze konden. Ze zochten dit niet op, maar liepen er ook niet voor weg. Natuurlijk had je ook mensen die dankbaar misbruik van de situaties maakten, dat zijn mensen die het niet waard zijn dat hun namen ooit nog genoemd worden. Maar die bedoelen we in deze niet. Ik heb het hier over mensen die hun eigen leven waagden door hen onderdak te bieden, mensen die anderen van de hongerdood gered hebben, en ga zo maar door. Deze mensen kwamen als moedige helden openbaar toen ze beproefd werden op momenten dat zij het zelf niet gedacht en verwacht hadden. De stille zwijgers en de laffe toekijkers die werkelijk alles uit de weg gingen wanneer een beroep op hen werd gedaan, waren feitelijk van hetzelfde hout gesneden als de verachte volksverraders. Want niets doen en stilzwijgen, betekent instemmen en toestemmen met het kwaad dat geschiedt (is) of staat te geschieden. Dit was alzo in de tweede wereldoorlog. In de geestelijke strijd, en in de heilige oorlog tegen satan, wereld, vrome godsdienst en eigen vlees, is dit wezenlijk niet anders, lezer. Ook hier hebben we te maken met drie soorten mensen. Ook in deze strijd zijn er de volksverraders, ofwel de huichelende Judassen, de stilzwijgers gelijk de (toen nog) onbekeerde Saulus Van Tarsen toen de godzalige Stephanus gestenigd werd, maar ook de geloofshelden. Denk eens aan hoedanig het geloof van Abraham door God op de proef werd gesteld. Door het geloof heeft Abraham, als hij verzocht werd, Izak geofferd, en hij, die de beloften ontvangen had, heeft zijn enig geborene geofferd, (Tot denwelke gezegd was: In Izak zal u het zaad genoemd worden) overleggende, dat God machtig was, hem ook uit de doden te verwekken; Waaruit hij hem ook bij gelijkenis wedergekregen heeft. (Hebr. 11 vers 17-19) Hoe heeft het goud van zijn geloof niet geblonken toen God hem verzocht en beproefde? Ik zweer bij Mijzelf, spreekt de HEERE; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt; Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poorten zijner vijanden erfelijk bezitten. En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt, Gen. 22 vers 16-18.

Maar ik wilde me in deze beperken tot de ogenschijnlijke vrome farizeeërs op het erf der kerk. Wanneer het een vlak zeetje is, dan gaat het allemaal wel. Maar wanneer God het geloof van mensen gaat beproeven dan komt openbaar wat er in het geloofsvat zit. Zo zijn er ambtsdragers en dominees die strijden voor een rechtszinnige leer, maar wanneer het zuur van de beproeving enigszins te na aan hun schenen komt dan blijven ze niet staande, maar verkwijnen en wijken af in het heetst van de strijd. Zo ken ik een predikant die voor

rechtzinnig doorging die, bevreesd zijnde voor de zure gezichten van zijn onbekeerde kerkenraad, uiteindelijk anders ging preken dan hij altijd deed. Zijn kerkenraad hoorde graag een prediking van genade voor recht, in plaats van genade door recht, waaraan enkelen van Gods ware kinderen zich mateloos ergerden. Door deze prediking hoorde die kerkenraad er nu toch ook een beetje bij. De dominee bezweek, en Gods kinderen kregen stenen voor broden. Toen een kind van God op een vrij eenvoudige wijze hiertegen begon te protesteren, kreeg hij de hele kerkenraad over zich heen, en waar de dominee hem bij had moeten vallen en had moeten spreken liet hij hem barsten. Kijk, dit was een beproeving voor Gods volk die dit niet langer konden verdragen, maar ook een beproeving voor de ‘rechtzinnige’ dominee die gedurig met zijn kerkenraad liep te veinzen. Het kan natuurlijk zijn dat iemand uit vleselijke zwakheid bezwijkt, maar dan brengt de inwonende Geest van Christus hem tot inkeer en berouw. Waar dit uitblijft is te vrezen dat het slechts een nabijkomend werk des Geestes is geweest, schijnoud en geen waarachtig goud! Zo bestaat er bijvoorbeeld ook doublé, dat is verguld metaal. Maar na langdurig krassen op een toetssteen komt het metaal eruit en is het vergulde laagje er vanaf geschuurd. Toen die dominee naar die gemeente beroepen werd heeft hij nooit geweten dat hij zodanig op de proef gesteld zou worden. Maar de beproeving kwam onverwacht op hem af, en hij verkwijnde door stil te zwijgen waar hij op grond van Gods Woord behoorde te spreken. Kijk lezer, wanneer deze dominee nu van hetzelfde Lichaam was waar Christus het Hoofd van is, dan behoorde hij te buigen voor de bestraffing en de vermaning van dit kind des Heeren, gelijk Petrus in Antiochië deed aangaande de bestraffende vermaning door de apostel Paulus.

Denk nooit dat u zich kunt voorbereiden op een geloofsbeproeving. Ik zal u nog een voorbeeld noemen. Het is jarenlang geleden gebeurd dat een bekeerde dominee openlijk kwam te vallen in de zonde tegen het zevende gebod. Dit kind van God werd meteen geschorst en dreigde zijn ambt te verliezen. De dag brak aan dat hij voor God in de schuld kwam, als kind en als knecht. Toen een godvrezende dominee uit een ander kerkverband daarvan hoorde zocht hij hem op. Hij maakte dit zelfs kenbaar op de kansel met deze woorden: “wij hebben NN opgezocht....we haten zijn val en verafschuwen de zonde waarin hij viel, maar we waren jaloers op zijn tranen en beminden zijn herstelde genade. En als hij niet meer daar mag preken, dan komt hij gewoon bij ons!” De dominee die hem geschorst had en hem voor de classis en synode had gebracht kreeg daar lucht van, en voelde zich vreselijk gepasseerd en vernederd. Deze dominee ging het meer om zijn eigen aanzien, eer en macht, dan om een broeder die door God hersteld was geworden in zijn kind- en knechtschap. Deze dominee heerste liever dan dat hij diende. De val van die geschorste dominee was een geloofsbeproeving voor beide predikanten. De één die kennelijk van het eigen Lichaam was als die gevallen dominee, sprong voor zijn broeder en collega in de bres. Hij kon niet anders, het was de liefde Christi die hem dreef. De andere dominee die van vergeving niet wenste te horen, liet hem barsten en gebruikte zijn kerkelijke macht niet waar hij het anders wél vaak gebruikte. De ene dominee die in de bres sprong leefde vanuit een evangelische liefde, en betuigde van zichzelf: ‘vandaag valt hij, maar morgen ben ik het...’ Hij achtte door genade zijn gevallen broer hoger dan zichzelf. Maar die andere dominee die zijn gevallen collega liever vertrapte dan in liefde opraapte, leefde vanuit een farizeïsche / wettische vergelding: ‘betaal mij wat gij schuldig zijt...!’ Dit sprak hij niet openlijk uit, maar daar getuigden zijn daden van. Hetgeen zijn gevallen collega was

overkomen, zou hem nooit gebeuren. Kijk lezer, de ene ging onder zijn broer liggen en de ander ging er het liefst bovenop liggen zodat hij stikte. Toen die gevallen dominee later op zijn sterfbed lag riep hij zijn vroegere ambtscollega bij hem om zich ten laatste alsnog met hem te verzoenen, zodat hij in vrede af kon reizen. Maar de verdrukker stelde zich onverzoenlijk op en weigerde te komen! Zie daar ook weer een voorbeeld van Gods beproevingen op het erf der kerk. De één kwam openbaar als goud, de ander had de kenmerken van nepgoud. Wie bent u, lezer?

We keren ten laatste terug naar het Woord Gods. Mag ik u de geloofsbeproeving van Orpa en Ruth voorhouden? Twee ogenschijnlijke wijze maagden, totdat ze tot het uiterste beproefd werden door hun oude wijze schoonmoeder Naomi. Beiden deden in Moab een kostelijke belijdenis, beiden hadden tranen en een liefde tot Gods volk. Maar toen de beproeving kwam week Orpa af en haar geloof verkwijnde, maar Ruth kleefde haar schoonmoeder aan die van hetzelfde geestelijke Lichaam was, als waarin ook zij was ingelijfd door het zaligmakende geloof. *Uw God is mijn God, en uw volk mijn volk.* Deze beproeving kwam en werd beslist op de grens tussen Moab en het land Kanaän, lezer. Hoe ver kan het in ons leven gaan? Wat kunnen sommigen zich inbeelden iets te hebben dat uiteindelijk geen eeuwigheidswaarde heeft. Hoe vreselijk kwam Achitofel openbaar toen zijn vriend David zijn macht en koningsambt dreigde te verliezen? Hoe kwam Simon de tovenaer niet openbaar toen Petrus hem voorhield dat de genade Gods alleen om niet is, en dat zijn geld hem ten verderve zou zijn. In deze bleek ook dat niet ieder kind van God de zaken met dezelfde scherpte bekijkt als andere kinderen Gods. Ook hierin zijn ze elkaar bij tijden tot een hand en voet die elkaar niet kunnen missen. Kan het oog tot de neus zeggen 'ik heb u niet van node' ? Evenmin kan de hand dit tot de voet zeggen die van hetzelfde Lichaam is. Kan Gods volk dan niet vallen? Jawel, maar de rechtvaardige valt zevenmaal maar wordt door de Geest van Christus, Die een vernieuwend inkeer en hartelijk berouw werkt in de harten van Zijn verkorenen, zevenmaal opgericht. Want het licht niet vast in het geloof van die gerechtvaardigde zondaar, maar eeuwig vast in het Voorwerp des geloofs van die geredde zondaar, en dat is Jezus Christus en Dien gekruist. Zij hebben leren roemen in Zijn kruis. Maar de verworpenen die beproefd worden en vallen, en gruwelijk openbaar komen en verkwijnen, die laat Hij liggen en worden van God voor eeuwig verlaten. Alleen een waar geloof en geschonken genade maakt onderscheid waar geen onderscheid is. Eenmaal zullen wij allen sterven en na dit leven God ontmoeten, lezer. Hoe zult u Hem dan ontmoeten? Hoe zult u verschijnen voor Zijn rechterstoel? Weet toch, dat God buiten het goud van de toegepaste gerechtigheid en heiligheid van de Heere Jezus Christus een verterend Vuur is bij Wie niemand wonen kan. Alleen dit Goddelijke goud kan en zal tot in der eeuwigheid bestaan, al het andere zal verkwijnen en te niet worden gedaan. Onderzoek uzelf dan en haast u om uws levens wil. Het bloed van Jezus Christus, Gods' Zoon, reinigt van alle zonden. De Heere zegene dit eenvoudig onderwijs om Jezus wil. Amen.

D.J. Kleen